

מבית

שבועון קבוצת יבנה
כ"ד באלול תשע"ז
(15.09.17)

"אֲדוֹן הַסְּלִיחוֹת בּוֹחֵן

לְבָבוֹת

גּוֹלָה עֲמוּקוֹת דּוֹבֵר

צְדָקוֹת

חֲטָאֵנוּ לְפָנֶיךָ רַחֵם

עָלֵינוּ

התמונה מאתר "בית הלל"

שבת פרשת "נצבים וילך"

כניסת השבת – 18:24 צאת השבת – 19:22

שבועון מספר 1266

פרשת " נְצַבִּים וילך "

ליל שבת

הדלקת נרות 18: 24

מנחה, קבלת שבת וערבית

שבת

07: 30 דף יומי בבית המדרש – הרב אורי פישר

08: 30 תפילת שחרית

אחרי התפילה והקידוש יתקיים שיעורו של ראובן קמפנינו

10: 00 תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת

13: 00 תהילים לנשים - בבית המדרש

12: 50 שיעור בספר תהילים - בבית משפחת נח חיות

13: 30 תפילת מנחה גדולה

16: 30 שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי

17: 00 משק הילדים פתוח למבקרים למשך שעה

17: 15 תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת

שיעור "צורבא מרבנן" - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה

17: 45 הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה

19: 22 צאת השבת

21: 00 אספת חברים

שהשמחה במעונם

מזל טוב לחתן ולכלה שלומי ומעיין זלקינד , להורי החתן ישראל ושושי,

לסבא משה אריה ולכל המשפחה.

מזל טוב למשה ותמרה גלס לבר המצווה של הנכד שי, בנם של של דוד ושבע.

פרשת "נצבים וילך" / רן לוי

הברית מחדש, לכן יש להדגיש מה מותר ומה אסור, מה החטא ומה העונש, וגם מה השכר. שינוי כזה גדול עלול להוביל לנסיגה גדולה.

אבל התורה מתווה לנו את הדרך. **פרשת וילך** היא ההמשכיות וההתקדמות, את הנסיגה משאירים מאחור. יהושע לוקח את ההנהגה וכולם ממשיכים קדימה. **פרשת נצבים** עניינה היה שירטוט הברית הישנה-חדשה. בפרשת וילך אנחנו כבר בעתיד.

כמבוגרים אנחנו מחכים לפעמים לשינויים חיצוניים, כדי שנוכל לנצל אותם לשינויים אישיים. משום שלחולל שינוי זה תהליך קשה, ולא מזיקה עזרה מבחוץ. אולי זאת המשמעות של התחינה בעשרת ימי תשובה "**אבינו מלכנו חדש עלינו שנה טובה**". הרי השנה לא צריכה שהקב"ה יחדש אותה, היא מתחדשת בעצמה. אלא אנחנו הם אלה שצריכים את החידוש, אנחנו הם שצריכים שהקב"ה יאכוף עלינו שינויים כדי שנוכל לנצל אותם לשינויים פנימיים ואישיים. **שבת שלום ושנה טובה**.

ידוע כי כאשר ילד עולה כיתה או קבוצה בגן אפשר לצפות ממנו להתקדמות משמעותית באחד התחומים שהיו קשים לו בעבר, או לפעמים דווקא ההיפך, נסיגה שמתבטאת בהתנהגות לא ראויה או קשיים אחרים. באופן אישי אני רואה זאת השנה אצל כל אחד מילדי. תופעה זו קורית גם משום ששינוי חיצוני במסגרת או בתנאים הפיסיים, או אפילו רק החלפה של מורה, נותן הזדמנות לשינוי פנימי שחיכה לקרות כבר זמן רב.

בני ישראל נמצאים בפרשתנו בצומת דרכים. הם במרחק של שתי פרשות בלבד מהכניסה לארץ שאליה הם חיכו עשרות שנים. ההתרגשות גדולה והמתח, ובטח גם החרדה. זה הזמן לקפוץ על עגלת הזמן ולחולל שינויים, לנצל את הכניסה לארץ לשינויים פנימיים, אמיתיים. זאת הסיבה שבפרשה האחרונה, פרשת כי תבוא, וגם זאת הנוכחית, הוגדרו מחדש גבולות הגזרה. התורה מראה לנו שהתקדמות כתוצאה משינוי כזה היא מבורכת, אבל מהנסיגה יש לחשוש, ולכן צריך לכרות את

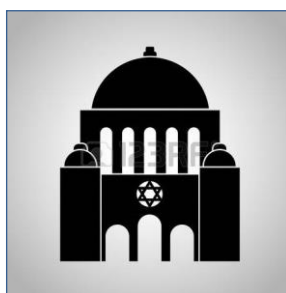
התפילה והרינה | אלכס בקר

או: זה לא מה שאתה אומר, זה איך שאתה אומר את זה

ולכן הוא לקח על עצמו לעבור מקהילה לקהילה, ללמד את שליחי הציבור את המוסיקה.

דוגמאות להצלחתו הן הלחן שכל קהילות אשכנז שרות (בסגנון זה או אחר) לפני ערבית של ראש השנה ויום כיפור, וגם הלחן של תפילת "כל נדרי", וכל הקדישים של הימים הנוראים: שחרית, מוסף ואף

מנחה, וגם טקסטים של פיוטים שונים כמו "אוחילה לאל". לחנים אלה הם כל כך חשובים שכוננו "ניגוני סיני" כלומר, ניגונים שמשא רבינו למד בהר סיני, וחל איסור להחליף אותם.

אמנם, במשך השנים חלו שינויים כאלה ואחרים במבחר הפיוטים הנאמרים בראש השנה ויום כיפור.

בעשרים השנים האחרונות, עם התעצמות השירה החסידית הפופולארית, חדרו לא מעט שירים מהג'אנר הזה לכל התפילות. תהליך זה הוא לא חדש, וגם בעבר, בכל קהילה וקהילה במקומות רבים באירופה, אומצו לחנים ממקורות שונים ומגוונים בהרבה קטעים של התפילה.

יש חשיבות רבה לשימוש הראוי בכל קטע מוסיקלי על מנת להביא להעמקת ההבנה של המילים ולהעצמת החוויה הרוחנית של התפילה בכלל.

הנה אנו עומדים שוב לפני חגי תשרי - הימים הנוראים - ושוב נבלה זמן רב בבית הכנסת.

אין ספק שזה לא דבר קל, לא פיזית ולא נפשית.

למרות זאת, נדמה לי שטוב שיש לנו את ההזדמנות הזאת, כחברה וקהילה וגם כעם, לעשות את זה יחדיו.

אם יש חגים שהתפקיד של שליח הציבור הוא מרכזי, אלה הם ראש השנה ויום כיפור, אשר בהם הטקסטים ארוכים ולפעמים לא פשוטים. לכן מוטל על החזן ללמוד את

המילים, ולא פחות, ואולי אפילו יותר חשוב, ללמוד ולהכיר איך להוציא מילים אלו מפיו.

הנוסח עתיק הימים, הלחנים המסורתיים המלווים את קהילות אשכנז זה כ-800 שנים, הם בסיס מצויין לאפשר ביטוי ולאפשר החדרת התוכן הרוחני למילים. מי שביסס מסורת זו היה רבי יעקב בן משה הלוי ממולין, המהרי"ל, שחי במאה ה-13 באיזור מגנצה. (אין להתבלבל בינו ובין המהרי"ל). בנוסף לכישרונותיו הלמדניים, הוא היה גם חזן. הוא פחד שעקב התלאות שעברו על עם ישראל באותה תקופה הנוסח המוסיקלי של התפילות יישכח,

אך הלחנים לבדם אינם מספיקים בלי האינטואיציה המוסיקלית המתאימה להבעת המילים והלחנים ביחד.

אם הדיבור והטקסט הם בעיקר השפה של האינטלקט, המוסיקה היא ביסודה השפה של הנפש. זה לא רק מה שאתה אומר אלא איך אתה אומר את זה.

זאת תופעה ידועה וכולנו מכירים ומרגישים את ההבדלים האלה, כאשר אנחנו מדברים. הטון קובע המון ויש הבדל גדול בין משפט כמו "אני אוהב אותך" הנאמר עם כעין סימן שאלה בסוף, או דגש על מילה זו או אחרת.

התפילה מהווה כעין דו-שיח ולניואנסים יש השפעה חשובה.

ונסיים במילה הומוריסטית - בדיחה:

אדם הגיע לבית סוהר במקום נידח, וביומו הראשון שם הוא שמע שכל הזמן אסירים צועקים מספרים והיתר צוחקים. למחרת,

בחצר בית הסוהר הוא שאל אחד מהוותיקים במקום מה פשר המנהג הזה, והוא סיפר לו שהיות והם כולם ביחד שנים רבות ולכולם יש בדיחות אהובות עליהם, הם החליטו לקטלג את כל הבדיחות ולתת להם מספרים על מנת לקצר את התהליך. הבחור חשב לעצמו שהוא ינסה את מזלו ולמחרת גם הוא התחיל לצעוק מספרים. אבל איש לא צחק. הוא ניסה שוב ושוב וכלום לא קרה. למחרת הוא פגש שוב את האסיר הוותיק בחצר ושאל אותו למה אף אחד לא צוחק, והוא ענה לו: "תראה, זה נורא פשוט. אתה לא יודע איך לספר בדיחה".

יהי רצון שמי שיושב במרום ישמע את קולנו ויחוס וירחם עלינו כי אין בנו מעשים, ויקבל ברחמים וברצון את תפילותינו.

שנה טובה - כתיבה וחתימה טובה.

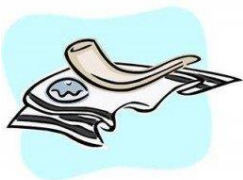
ניפגש בוועדה, השבוע – עם עדו עפרוני מרכז ועדת בית הכנסת

באחזקה השוטפת, הניקיון וסידור המקומות לנשים בחגים, ויהודה מרוז הוא אב הבית לכל דבר וענין, מדאגה לטיפול בתקלות, מנורות שרופות ועד הכנת דפי "יזכור", "עננו" וכד', וכן הזמנת ארבעת המינים. יהודה גם דואג לסגירת החלונות שנפתחו ולסידור השעונים. אב הבית, כבר אמרנו?

עם כל זאת, כמובן שיש בינינו דיבור קבוע וכשיש צורך אנחנו נפגשים ומטכסים עצה. לעדו חשוב לציין שלצד הוועדה ישנם חברים נוספים שמשמשים בקודש, ונכון לציין במיוחד את **אלכס בקר**, "חותני היקר", כפי שאומר עדו, שבכל יום שישי נפגש עם ילדים ומכין אותם לעבור לפני התיבה בשבת בבוקר ובקבלת שבת. בכל שבת בבוקר, מתחיל את התפילה אחד מהילדים, וזאת עד "**נשמת כל חי**". עדו מצר על כך שמכיתה ו' ועד י"ב יורד מספר הנערים המוכנים לעבור לפני התיבה בבית

הכנסת, וחבל. אלכס הוא גם מי שמלווה את הילדים ששרים "אנעים זמירות". אני מסכם

שאלכס, מלבד היותו עובר לפני התיבה, הוא גם עומד ליד התיבה ומלווה את דור ההמשך, ועל כך יישר-כח.

ועדת בית הכנסת נבחרה באוקטובר 2015.

מרכז – עדו עפרוני

אמנון וייסמן

אייל זנה

נעמה טסלר

יהודה מרוז

ידידיה פלק

ועדת בית הכנסת נכנסת לישורת האחרונה לקראת ראש השנה וכל חגי תשרי. האם אפשר לומר שמרה"ש ועד לסיום חגי תשרי זה שיא העונה של הגבאים?

עדו: אם נהיה יותר מדוייקים, אפשר לומר שמראש השנה ועד סוף חגי תשרי אלו ימים של ריכוז מאמץ, ואתה נפגש איתי ממש בפתחם. בימים אלה אנחנו בהכנות אחרונות, שיבוץ בעלי התפילה, הכנות היכל התפילה וסידור המקומות, מתוך תקווה שההיכל יהיה מלא ויתקיים בנו "ברוב עם הדרת מלך".

לדבר על ראש השנה עוד נגיע, אך לפני כן, מהי חלוקת העבודה בתוך הוועדה?

עדו: החלוקה היא כזו: **אמנון וייסמן** אחראי על המניינים בימות החול, **ידידיה פלק** מטפל בגניזה ודואג להבדלה במוצאי שבת, **אייל זנה** מתאם ומשבץ את הקוראים בתורה, **נעמה טסלר** מטפלת

ומה עם קהל המתפללים?

עזו: מי כמוך יודע שנושא בית הכנסת, תפקידו, תיפקודו ומקומו בקהילה שלנו עובר שינויים. חלקם בפועל וחלקם רעיוניים. ואני מזכיר לעדו שכבר אמרו חכמים ש-70 פנים לתורה.

עדו נע בכסאו ומתלבט, ואנחנו מנסים לנסח ביחד ובזהירות הראויה. הכוונה לקולות הרעש שמדי פעם עולים מעוללים ופעוטים. עדו מדבר על כך שחשוב להביא ילדים לתפילה ולחנכם לתפילה מגיל צעיר, אך בקשתו היא לרגישות והתחשבות בציבור מתפללים שקולות אלה מסיחים את תפילתו. זו דילמה, אך בהזדמנות זו נכון לומר את הדברים.

השינויים שעוברים הם ברצון לשנות, בתשוקה למשהו אחר?

עזו: שינויים זה חלק מהעניין לכאן ולכאן, ובכל זאת ראוי לשמור על אחדות הקהילה. לדוגמא, הוספנו שיעור הלכה בערב שבת לפני "ברכו". עדו רואה בעתיד מצב בו נתחדש "בקומו לקראת האבלה" במצב בו ישנן רק נשים אבלות, וכן הגעה עם ספר התורה עד עזרת הנשים הקטנה, ושיתוף נשים במעמד "השיבנו אליך ונשובה". חלק מהאירועים נעשים בשיתוף ובתיאום עם ועדת דת, ויפה שכן.

מה קורה עם בעלי התפילה? כן ירבו?

עזו: אני מבקש לתת מילה טובה ולהודות לתושבים ולנקלטים שקולם נשמע בבית

הכנסת הן כבעלי תפילה, הן כקוראים בתורה והן כמעבירי שיעורים בבית הכנסת. זוהי תמיכה ועזרה מבורכת. יחד עם זאת, אם כבר שאלת אז נדבר על ראש השנה ויוה"כ. השנה נראה חילופי משמרות, תהליך שאנחנו נכנסים לתוכו בחרדת קודש. אנחנו עושים מאמץ לרענן, בין היתר גם בשל בקשתם של בעלי תפילה ותיקים להוריד מהעומס, ולהעביר את השרביט באופן מסודר.

מה עוד יתחדש לקראת החג?

החלפנו את הפרוכת לימות השנה. לקראת ראש השנה נחדש את הפרוכת לימים הנוראים. היא בשלבים אחרונים של הכנה, ומכינה אותה היוצרת **בת-שבע ארז** מהישוב בת עין. בהמשך אי"ה נחדש גם את הפרוכת לשלושת הרגלים.

עזו: לסיום, אני מבקש להודות לכל החברים, ותיקים וצעירים כאחד, שנענים ברצון לכל קריאה - בתפילה, בקריאה בתורה ובלימוד שיעור. המקום ישלם שכרכם. אני מקווה שגם בעתיד נוכל לארח חזן ומקהלת חזנים, פעם או פעמיים בשנה, כדי לאפשר לציבור המעוניין בכך ליהנות משבת כזו, חווייתית ומשמעותית. אנחנו מעוניינים שבית הכנסת יהיה מלא וכל אחד ואחת יוכל למצוא בו את מקומו ו"ברוב עם הדרת מלך".

שוחח וכתב - **שמשון**

עזרא עוזרי ז"ל

ביום חמישי לפני שבוע, הבאנו למנוחת עולמים את עזרא ז"ל.
להלן דברי ההספד של הנכד אלרועי עוזרי

סבאליה יקר,

כשמנסים לכתוב בשביל להיפרד, אז
פתאום עולים מיליון דברים שגורמים
להתכווצות הלב והרבה געגועים.

שנים לא פשוטות עברו עליך, אבל אין הן
מכסות על חיים שלמים של חיוניות,
שמחה ומעשים.

אני זוכר סבא צעיר ופעלתן שלא מפסיק
לזוז מכאן לשם, הרכב תמיד מונע ומחכה
להכוונה. לפעמים הים באשדוד, לפעמים
ניצנים, ואפילו חמי יואב הרותחים. חגים
ושבתות תמיד מעוררים את בלוטות הרוק.
בפסח יש את הפיתות, ובסופו יש את
הפיתות בגדרה. בשבתות תמיד עומדים
להם בצד הסחוג והחילבה המפורסמים.

כשרצית שנספוג קצת שורשים, אז הופ -
על האוטו עולים ולדודה נוסעים.
כשגדלתי, גיליתי שהיא לא באמת דודה,
אבל מה זה משנה? המרק תמיד היה שווה.
קול דממה דקה נפל אחרי שנים של

מאבק לא פשוט בשבילך, מאבק על חיים
ושפיות. הביקורים אצלך בתקופה
האחרונה לא היו פשוטים, אבל תמיד היו
מלווים בעיניים חומות, מנחמות, וידיים
חמות. מין שתיקה של הסכמה שכבר אין
מה להגיד, מה שהיה הוא שיהיה ואין חדש
תחת השמש.

תמיד, לאורך החיים, עוצרים אותי
ושואלים: אתה עוזרי? איך זה הגיוני?
ותמיד, בחיוך וגאווה אני עונה: כן, אני
עוזרי. הסבא שלי עלה מתימן.

סבא יקר, רציתי להיפרד ולהגיד תודה על
החיים שחיית ושבזכותם אני חי פה בארץ
ישראל, על מסירות הנפש שלך בעלייה
בתור ילד, והשנים הלא פשוטות בצעירותה
של המדינה ושל המשפחה.

אתה משיב את נשמתך בחודש של תשובה,
אז אני מבקש סליחה אחרונה אם לא
ביקרנו וכיבדנו מספיק.

סבא, תנוח על משכבך בשלום.

אוהב, אלרועי.

"מבין ומאזין מביט ומקשיב"

הציבור מוזמן לשיחת החברים המסורתית שתיוחד השנה ל - הקשבה.
מתי בפעם האחרונה באמת הקשיבו לך? ומתי את/ה באמת הקשבת לאחרים?
סדנא והרצאה ל"תרגול שרירים מנוונים"

את הערב ינחה פרופ' אבי קלוגר, בעבר ראש החוג למנהל עסקים באוניברסיטה העברית.
פרופ' קלוגר הוא אקדמאי מוערך ופורץ דרך. חוקר, מרצה ומעביר סדנאות על ההשפעה
הדרמטית של איכות ההקשבה על כל מערכות חיינו.

נפגשים ביום רביעי, ז' בתשרי, 27.9, ב"משטח".

19:45-התכנסות וכיבוד קל. 20:15-בדיק! מתחילים.

אט נשאיר את הצ'ינות בבית ונבוא בלב פתוח, אובטחת לנו חוויה

המזכירות

שיעור לקראת הימים הנוראים

שיעורו של יוחנן מאלי, לקראת הימים הנוראים

"התשובה על התשובה"

יתקיים, בבית המדרש, ביום א' הקרוב בשעה 20.30.

ועדת בית הכנסת

**כאן
עושים!
תשובה**

להתבונן על עצמינו דרך תקנון הבנים החדש / קובי שטיין

שלו או שלה, גם אם זה יתגבש רק לקראת סוף שנות העשרים לחייו. מי שבוחר לחיות בקיבוץ על אף שאיננו נכון לאמץ ערכים ותפישות עולם הכוללים שותפות וערבות הדדית, כמו גם חיי תורה ועבודה, צפוי למסכת ארוכה של תסכולים, אכזבות, ומריבות סביב נושאים בהם יידרש לוותר על רצונותיו לטובת הכלל או הכללים. כמו כן, לנו כקיבוץ לא יהיה טוב שצעיר מעין זה יקבע פה את ביתו; לפחות כל עוד אנו רואים חיי תורה ועבודה וחיים של שיתוף כמשימות ערכיות חברתיות בבסיס קיומנו. אכן אנו שרויים במתח מתמיד בין רצוננו כהורים שילדינו יהיו קרובים אלינו ויהיו שותפים לפרי עמלנו, ובין רצוננו כחברי קיבוץ שהבאים אחרינו ימשיכו את דרכנו ויממשו את הערכים שעליהם נוסדה חברה ייחודית זאת.

הלוואי שיותר בנות ובני משק היו שותפים לרעיון, אך דומני שאחד הדברים שניאלץ להודות בו, גם אם בצער, הוא שאנחנו לא מצליחים או לא הצלחנו במשך שנים רבות לגדל הרבה קיבוצניקים. נראה כי איננו דוברים יותר את השפה הערכית רעיונית של "חברת מופת", איננו מטפחים את רעיון "תורה ועבודה" או רעיון חיי השיתוף. אנו חיים דברים אלו והם לחם חוקנו, מי יותר ומי פחות, אך איננו דוברים אותם. הדור הצעיר הוא דור אשר אולי יותר מאי פעם שרוי בתרבות של "אני", והרושם שלי הוא שמעטים בלבד הם אלו הרואים בחיי השיתוף ערך

לפני שבועיים התקבל תקנון הבנים החדש. בפתח הדברים, ברצוני לומר יישר כוח גדול לכל מי שעמלו על התקנון: צוות הכנת התקנון, ועדת הצעירים, המועצה, וכל מי שתרם לחשיבה ולביצוע. ניכר כי התהליך היה מקיף והתוצאה מחושבת. אני חושב שהתקנון הוא תקנון חשוב, אשר מיטיב מאוד עם הצעירים ומשקף נאמנה את רצוננו הכן שיראו בקיבוץ בית אליו ירצו לחזור. כמו כן, התקנון תואם מאוד את השטח ואת רצונות הצעירים ואת הרוח המנשבת ביניהם, ובמובן זה הוא עשוי להוות תשובה טובה להתמודדויות רבות של ועדת הצעירים. אך בדיוק בנקודה זו נראה לי נכון שניתן את הדעת על נקודת המוצא והמסר המנחה של התקנון מחד, ואופן קבלת התקנון מאידך, ועל מה שאלו יכולים ללמד אותנו על עצמינו.

נקודת המוצא והמסר המנחה

בפתח התקנון ישנה הכרזה ערכית, אשר על פיה קבוצת יבנה רואה מטרה מרכזית בקליטת בניה ובנותיה ובהישארותם בקיבוץ. ואני שואל, האמנם זה המסר הנכון? האם לא היה יותר נכון לראות חשיבות בכך שכל אחד ואחת ימצא את המקום הנכון עבורו לייסד בו את חייו הבוגרים? מי שנכון עבורו קיבוץ, שיישאר, ומי שלא, לא.

לענ"ד, לא יהיה זה נכון שצעיר יקים פה את ביתו אם הקיבוץ לא מתאים ל"אני מאמין"

המצדיק וויתורים אישיים. התקנון החדש מכיר בכך, ולכן המסר המנחה שלו הוא "זה בסדר, אנחנו רוצים אותך אתנו בכל מצב". אך התקנון החדש לא יביא לכך שיהיו פה יותר קיבוצניקים ברמה הרעיונית, שכן הצעיר הניצב בפני אפשרויותיו נדרש רק לשאלת רווחיו האישיים בכל מסלול. אין הוא נדרש לשאלה: איזו צורת חיים נראית לי נכונה וערכית? או, איזה מסלול יסייע לי לבחור בבוא היום היכן נכון לי לבנות את ביתי? אין הוא נדרש לשאלה באיזה מסלול ישנה יותר הכרת הטוב על מה שאני מקבל, או לחלופין, היכן אני גם נותן חזרה בדרך שאני רואה כראויה? אני מבין מדוע זה, וזה כנראה נכון בנקודת הזמן הנוכחית, אבל זה מטריד אותי מאוד. האם שאלת הרווח האישי היא אכן השאלה היחידה שעל פיה אנו מעוניינים שבנינו ובנותינו יקבלו החלטות בחייהם? או לכל הפחות יקבעו את ביתם בקבוצת יבנה? כמובן שאין זה תפקידו של תקנון לחנך, אלא רק לקבוע מדיניות. אך האם לא נכון שיהיה במקביל לערוץ התקשורת של הכדאיות והרווח האישי גם ערוץ תקשורת של משמעות וערכים? ואולי ישנו כזה ואינני מכיר אותו.

אופן קבלת התקנון

התקנון המדובר הוא אולי שינוי אורחות חיינו המשמעותי ביותר שהיה ביבנה מאז הפסקת ההלנה המשותפת. לפחות בקנה מידה זהה לבונוסים ולמעבר לחמישה ימי עבודה, אם לא יותר. ועדיין, ההצבעה על התקנון הייתה באסיפה ולא בקלפי. לא הנשיאות ולא הציבור

ראו לנכון להעביר את ההצבעה לקלפי. רק לשם המחשה, עומד אני ותוהה, איך ייתכן שאירוח קבוצת לומדי תורה לחודש ימים בתשלום, שאין בו ולו שינוי קל שבקלים מאורחות חיינו, עבר לקלפי וזה לא? מדוע הנשיאות ו/או הציבור לא ראו לנכון להצביע בקלפי? יתרה מזאת, מדוע כמעט ולא התקיים דיון ציבורי על שאלות מהותיות של התקנון החדש?

תשובה אפשרית וסבירה, אם כי בהחלט לא היחידה, היא שאנו מעדיפים להתקדם, יותר משאנו מעוניינים להתנהל על פי הכללים הדמוקרטיים שקבענו לנו. **אסף** כבר רמז על כך בעבר מעל דפי "מבית" במסגרת שולחנו של מזכ"פ. נראה כי אנו מוכים ותבולים מהקושי לקדם דברים (ע"ע נושא הבנייה) עד שאנו מוכנים לוותר על הצורך לשאול את כלל הציבור בנושאים מהותיים שכאלו, ולמעשה לדחוק שאלות של מהות מפני שאלות פרקטיות של יישום, אשר כבודן במקומו מונח. אם אכן כך, חשוב מאוד שנבדוק את עצמינו. למשל, ראוי שנשאל האם עברנו למדיניות של מחטפים? וכבר ראינו הפרטות שנעשו באמצעות הודעה ב"מבית", ללא הצבעה כלל וללא כל שינוי בתקציב החברים. יש לכך כמובן יתרונות מבחינת יעילות והתקדמות, אבל זה בא עם מחיר, וחשוב שניתן עליו את הדעת. בכל האמור לעיל, אינני מפנה אצבע מאשימה, רק קורא להתבוננות. **בב"ח לתו"ע**.

הדירה בבן יהודה – איך היה בשבת? / שמשון

היכן מתפללין?

על משקל **אם ההר לא בא אל מוחמד מוחמד בא אל ההר** כך אפשר לומר על בית הכנסת שנפתח בסמוך לדירה שלנו ברחוב בן יהודה בתל אביב.

אתה יורד מהדירה, פונה שמאלה 10 צעדים ואפילו לא ח"ו פסיעה גסה, ואתה עומד בשער בית הכנסת החדש. זהו בית כנסת בנוסח ספרד של אחד הרבנים המפורסמים ששמו הולך לפניו. אפשר לומר בזהירות שזו הרחבת הפעילות של קהילת הרב הידוע, מאשדוד הקטנה לתל אביב הגדולה. ירדתי בשבת בבוקר מהדירה, למצוא מקום להתפלל בו. בחור צעיר שזיהה שטלית מונחת בחיקי, עצר אותי בסמוך לדירה ושאל אותי אם אסכים להיות עשירי למניין. כשמציעים לי להיות עשירי אני לא חושב פעמיים, נכנס, נפעם ונרגש מהזכות שנפלה בחלקי, יהא הנוסח אשר יהא. נכנסתי לאולם התפילה שנמצא ממש על הרחוב. בית הכנסת כאילו הוצא זה עתה מהניילון. הכל הכל חדש. האולם עצמו, שהיה לפני כן איזו חנות - לבש לבן, הוחלפה התאורה, כונניות חדשות מלאות בספרי קודש. ארון קודש חדש ומהודר, וכמובן גם ספר התורה היושב בתוך תיבה עגולה עשויה מתכת בוהקת ומשובצת באבנים טובות. יש לציין שאין במקום,

נכון לשבת שעברה, עזרת נשים. בתום התפילה הוזמנתי להצטרף לקידוש מכובד. שבתי לתפילת מנחה ובנוסף, רכשתי עלייה ב-52 ש"ח. מה עומד מאחורי המספר 52 עדיין לא הצלחתי להבין. אולי מישהו מהקוראים יפענח את הסוד?

בהילטון כבר הייתם?

גם במלון הילטון ישנו בית כנסת, בית כנסת אשכנזי למהדרין. בערב שבת אפשר לקבל כוס מים, אך בשבת בבוקר יש קידוש ולאחר מנחה - סעודה שלישית למעוניינים. מומלץ להגיע למלון בכל ימות השבוע לפני השקיעה, לצאת למרפסת שבקומה הראשונה ולהשקיף. במרפסת - ספות ישיבה מרווחות הפונות למערב.

השמש שוקעת מול עיניך, הרוח מן הים נושבת קלילה ואתה - במלון הילטון שזה "מלון מלון". בשבת לאחר השקיעה, למעוניינים, תפילת ערבית והבדלה.

חנייה מצאתם?

בעיית החנייה בתל אביב, מן המפורסמות היא. בשביל למצוא "כחול לבן" צריך להיות בר מזל. זה כמו למצוא מחט בערימת קש ששברה את גב הגמל, בזמן שעוד היו *גמלים בתל אביב. בעבר היה ניתן לחנות בחנייה הקרובה לדירה, ליד

ספיישל במחיר 22.70 ₪, ותאמינו לי שהיה שווה. אבל אם החנייה שלנו בחינם, אז מה

זה משנה? ובכל זאת זה משנה!!

*גמלים בתל אביב - עם תחילת הבנייה המתועשת בתחילת שנות העשרים, החלו לשטוף את העיר בדואים על גמליהם, תוך שהם משתלבים בענף הכרייה וההובלות, עד כי במהרה דבק בעיר הכינוי "עיר הבדואים והגמלים". בשנת 1925 היו בעיר לא פחות מ-2,800 בעלי גמלים, 2,300 מתוכם בדואים והשאר - יהודים.

בית הכנסת "רמה" ולא לרוקן את הארנק. חבר הזהיר אותי שהוא יצא משם בשן ועין, ונדרש לשלם ביציאה סכום שעמד על 3 ספרות. החניון הפך להיות אוטומטי וחסר רחמים, ובהתאם לכך המחיר. (גובים מחיר מלא גם על שבת). החלטתי מראש שאני למסחטת הכסף הזאת לא נכנס, ואחרי סיבוב קצר באיזור לחיפוש חנייה - שלא מצאתי, הפניתי את הרכב לחניון רידינג שהוא חניון בחינם. חזרתי לדירה במונית

קו אוטובוס חדש

לאחר השקעה מאומצת של המועצה מול משרד התחבורה, יחל לפעול ביישובכם ביום ראשון הקרוב (17.9) קו אוטובוס חדש של **חברת אפיקים**, שמסלולו יחל בעיר אשדוד ומשם ימשיך ליישובים ניר גלים, נוה הרצוג, בני דרום, גבעת וושינגטון, קבוצת יבנה (עד הכיכר), ומשם **יסע ישירות לתחנת הרכבת יבנה-מערב**. הקו יפעל במסלול דומה בכיוון ההפוך. קביעת לוח זמני הנסיעה של הקו החדש נעשתה תוך התאמה לצרכים השונים, והוא מצורף לנוחיותכם. מידע על מיקומן המדוייק של תחנות הורדה והעלאת נוסעים לאורך המסלול של הקו יפורסם בנפרד.

קו 45 - יציאה מאשדוד: 6:55, 9:15, 12:15, 14:15, 16:15, 18:15, 21:15.

יציאה מיבנה (רכבת מערב): 8:05, 10:25, 13:30, 15:30, 17:30, 19:30, 22:30

בשלב הראשון הקו לא יכלול את ימי שישי, ערבי חג ומוצ"ש, והחל מערב סוכות הקו יפעל גם במועדים אלו. מומלץ להתעדכן באתר של חברת אפיקים. שיפור שירותי התחבורה בין יישובי החבל והעיר הקרובה הוא אחת המטרות ששמנו לנו, ואני שמח שמאמצינו נשאו פרי וכי הקו החדש יחל לפעול בע"ה לרווחתם ונוחיותם של תושבי המועצה.

אנו נמשיך להשקיע בשיפור איכות החיים של תושבי החבל.

שנה טובה - משה ליבר - ראש המועצה

אפיקים פשוט להגיע
www.afikim-t.co.il

עדכוני עובר ושב משולחן מש"א / מתי אלטמן

כמה עדכונים לקראת סיום השנה, ותחילתה של שנה חדשה:

- ❖ **שחר באוסי** - החל בחודש האחרון חפיפות עם עציון הראל, ויעבור למכון תערובת.
 - ❖ **חמוטל דברת איתן** - סיימה לעבוד בחוץ, והחלה לעבוד בחינוך (אי-בי).
 - ❖ **יוהנה ברלב** - החלה ללמוד (שנתיים) סייעות לרופא שיניים ותתחיל בהשתלבות איטית בענף הבריאות, לצד עבודתה העיקרית (בשלב זה) בגיל הרך.
 - ❖ **תמר דגני** - החלה לעבוד בעבודת חוץ כמחנכת בנס ציונה, לצד השלמת לימודיה.
 - ❖ **עציון הראל** - יחל לעבוד בשעונים.
 - ❖ **אלי כהן** - החל לעבוד בשעונים.
 - ❖ **לוטם כהן** - החלה לעבוד בשעונים.
 - ❖ **אלעד כהן** - עובר בימים אלו להנה"ח, לאחר חפיפה עם **עידן מרוז**.
 - ❖ **עדי כץ (ספראי)** - עובדת בירושלים במשרד הרווחה, כעבודת חוץ.
 - ❖ **אמנון כץ** - החל חפיפה עם שחר באוסי כאיש האחזקה של ענף המזון.
 - ❖ **שרון ליברמן** – החלה להשתלב כסייעת בבית ספר עמיחי.
 - ❖ **יעל מרוז** - החלה את שנת הלימודים בספריית בית ספר עמיחי, לצד עבודה בחינוך (הי-וי).
 - ❖ **תואם נחליאל** - החלה שנת בית בחינוך (גי-די).
 - ❖ **נעמה סולטניק** - החלה בעבודת חוץ בצה"ל.
 - ❖ **ידידיה פלק** - סיים לעבוד בחינוך והחל לעבוד ברפת.
 - ❖ **סימה ששון** - החלה לעבוד חלקית בעבודת חוץ, כמדריכה במוזיאון באשדוד.
 - ❖ **מיכל שליסלברג** - החלה לעבוד בחינוך (לימונים) לצד המשך פעילות בעדי עיצובים.
 - ❖ **ימור תדהר** - חזרה מחופשת לידה לתפקיד עו"ס בתיכון, לצד תמיכה בחינוך (הי-וי).
- נאחל לכולם בהצלחה באתגרים הבאים, ושנה טובה ומספקת.**

ובהזדמנות זו אני רוצה להודות לחברינו שהגיעו השנה (חלקם קצת לפני השנה) לגיל 70, המהווה גיל סיום חובת העבודה הרשמי, ומצטרפים לחבריהם המבוגרים יותר, שממשיכים במסירות ונאמנות, כל אחד בתחומו, לתת כמיטב יכולתו: **שושי אלטמן, אילה ויהודה אפרתי, יוסי בן אהרון, יוסי בן-טולילה, מרים בר-דרומא, עדה חפץ, נחמה יהושע, חוה לנג, מרדי ומרלי ריין, ואלישע תשבי** – מאחל שתמשיכו לתת, כל עוד כוחכם במותנכם, לצד העברת המקל לדור הבא.

שנה טובה

"לא תגנב" / קשת וייסמון

לפני ראש השנה יש
לכולנו הזדמנות לכפר
על הטעויות שלנו,
וכן אני מבקשת בכל לשון

של בקשה: אם מישהו יודע על
מישהו שלקח, שמע, או יודע עמוק עמוק
שזה הוא – הוא מוזמן בראש ובראשונה
להחזיר את הדברים. אפשר גם להחזיר
כפו שלקחתם, בלי להתוודות. אך ממש
אשמח שהחפצים יוחזרו אלי. אלו דברים
שהושקעו בהם סכומי כסף, זמן והשקעה
רבה ...

זה הזמן לעשות חשבון נפש, ולהיות כנים
עם עצמנו ... בתקווה שמעשים כאלו לא
יחזרו על עצמם.

לאחרונה שמתי לב שלאט לאט "נעלמים"
חפצים פרטיים מהגינה שלי.
פה עציץ נעלם, שם חפץ נוי. "בקטנה".

כשטסתי למשך תקופה, השארתי בגינה
דברים על הקיר וגם אז ניסו לעקור אותם
ולנצל את עצם היותי רחוקה.

כשחזרתי והתחלתי לסדר מחדש את הגינה
מחוץ לחדרי, ללא בושה המשיכו לגנוב
ולהעלים חפצים משם.

זה קורה בשעות היום, בערב, בימי חול
ובשבתות.

ומה הדבר הבא? להיכנס לי לדירה ולקחת
חפצים משם? ... האם הגענו למצב שבו
בבית שלנו אי אפשר להשאיר דברים בחוץ,
בידיעה שאיש לא ייגע או ייקח?

העמותה למען החבר הוותיק

בימים אלו חולקה חוברת פעילות לגיל השלישי לשנת תשע"ח לחודשים ספטמבר 2017 - יולי 2018.
הנכם מוזמנים להירשם לפעילויות השונות במזכירות המתנ"ס.

ביום ראשון, כ"ו באלול, 17.9, בשעה 17:00, תתקיים בבית העדות בניר גלים הרמת כוסית לכבוד השנה
החדשה. **בתוכנית**: ברכות ותוכנית אמנותית עם הזוג **שרה ואליעזר רוזנפלד** – במופע: **"הניגון שבלב"**
נשמח לראותכם !!! הרשמה על לוח מודעות

טיול לקיסריה בהדרכתה של **זהבה ברזילי** - יום שלישי, כ"ז בתשרי, 17.10.

ציאה: 7:30 חזרה משוערת: 19:00. הרשמה - בלוח המודעות או במתנ"ס.

העמותה למען החבר הוותיק חבל יבנה מברכת אתכם בברכת שנה טובה ומבורכת, בריאות והרחבת אופקים.

מצפים לכם בפעילויות - נעמי ושלומית

על זה דיברו השבוע ברדיו, בטלבוזיה וברשתות החברתיות

אילנאי עופרן (פוסט שפורסם בדף הפייסבוק)

11 שעות

פעם בשבוע בממוצע, אני נשאל שאלה כזו - אח, בן, חברה או בת זוהה שמתחתנים שלא כהלכה. פעם אלו נישואין שלא כדת משה וישראל, פעם זו חתונה להט"בית, לפעמים בן הזוג לא יהודי, לפעמים האירוע מתקיים במקום לא כשר, לפעמים קשיים אחרים.

השאלה גדולה ומורכבת - מחד, חשוב לשואלים לשמר את הקשרים המשפחתיים, ומאידך אין הם רוצים לתמוך במה שמנוגד לעיקרי אמונתם. כל ניסיון לפשט את הדיון הזה או לבטל את הקונפליקט שבו, לוקה בשטחיות מחשבתית ובאטימות לב. ואף על פי שכל מקרה לגופו, ולמרות שסיפורים משפחתיים לעולם לא מתחילים בנקודה שבה התחילו לספר אותם, ברוב המקרים אני ממליץ לשואלי להשתתף באירוע. אם לא בטקס עצמו, לפחות במסיבה. לא חלילה בגלל שאיסורי תורה קלים בעיני וגם לא בגלל שהמשפחה מעל הכל. אלא בגלל שחרמות ונידויים כמו כל שפת ה"כף רגלי לא תדרוך", אינם רלבנטיים ואינם מועילים ברוב המקרים הללו.

חרם הוא כלי חברתי רב עצמה, אך הוא יעיל רק כנגד תופעות שוליים או דברים חריגים באופן קיצוני. כשאתה מחרים תופעות מקובלות או נפוצות, אתה לא מוקיע את התופעה אלא בונה חומה מסביבך. לא אותם אתה מוציא מהכלל אלא את עצמך.

כשכל המשפחה והחברים מגיעים לאירוע ורק בודדים מזירים את רגלם, זה לא גורם לאיש להרהר בתשובה, לתקן את דרכיו או לשקול מחדש. חוץ מעלבון, שנאה וכאב - לא צומח מזה שום דבר.

נראה לי שיש כאן גם שמץ של חוסר מודעות עצמית - כאילו כולם נושאים עיניהם אלינו ומחכים ל"לגיטימציה", ל"הסכמה" או סתם לאישור. זו פנטזיה נחמדה אבל מנותקת מהמציאות.

מחרמות, הדרות ונידויים לא צומח תיקון, לא נוצר חיבור ולא נבנית אהבה. אולי בגלל זה תפילות יום הכיפורים מתחילות דווקא ב"כל נדרי" - כדי לעשות תשובה חייבים להיפטר בראש ובראשונה מכל ההדרות, המחרמות והנידויים.

אהבתי, הגיבתי, שתפתי

***** 412-1 נוספים

20 שיתופים

"רק תפילה אשא.."

צרכי פנימיים בנושא "תפילה"

הערב יתקיים ביום ראשון, כ"ו באלול (17/9)

בהיכל התרבות בגבעת וושינגטון

בתוכנית: 19:30 התכנסות וקפה ומאפה - 20:00 פתיחת אולם - 20:15 - תחילת המופע

"כשהנפש מתגעגעת"

ח"כ ד"ר עליזה לביא והזמרת, יוצרת, וחזנית - חגית כפיר

פסנתר – שירלי שלו, שירה וגיטרה - הילה כפיר, כלי הקשה - מוריה שילה

כשתפילה עתיקה פוגשת לחן עכשווי

כשיהדות פוגשת ישראליות

כשגעגוע נפגש בגעגוע

חוזר הישן ומתחדש

עליזה וחגית חשו מהרגע הראשון שלמילים ולמוזיקה של נשים יש כוח מיוחד. וכשהשירה של תפילות הנשים עטפה, נחשף בפניהן סודן של הנשים היהודיות.

הצטרפו אלינו לערב שכולו חוויה והתרגשות.

יחד נשלים את הפאזל הנשי יהודי שכמעט ואבד.

הסיפור שלך הוא חלק מסיפור הדורות שלנו.

אנחנו מזמינות אותך למסע אל העבר מתוך ההווה ואל העתיד.

תיאטרון פלייבק "פפריקה" – "הקשר שלי עם ריבונו של עולם"

המחזת קטעים בנושא, מזויות שונות, מתובלות בהומור וברגש.

עלות: 50 ₪ לאשה לאזרחית ותיקה: 30 ש"ח

סליחות – ערב לנשים

לקראת ימי החגים... ערב שירה, ניגון ופיוט עם דין דין אביב

אי"ה ביום ראשון, ד' בתשרי, (24/9) בשעה 21:00 באולם בבית גמליאל

בתוכנית: מעגלי שיח

מופע עם: דין דין אביב

הכניסה חופשית!

ידיעות יבנה

מרפאה

אחות כוננת בשבת – ליזט עפרוני

שעות קבלה של דר' דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון 17:30-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום רביעי 09:00-08:00

שעות קבלה של דר' איברהים בריג'ית'ה בשבוע הקרוב:

יום ראשון 16:30-14:30

יום שלישי 12:00-09:30

יום רביעי 12:00-10:15

האופטומיריסט מנחם לאו ישוב ויקבל ביום רביעי, ז' בתשרי, (27.9) מ-16:00 עד 20:00 במרפאה

אפי הספר

שעות עבודה של אפי הספר לקראת רה"ש

יום ב' מ-14:00 עד 19:00

יום ג' מ-18:00 עד 19:30

יום ד' מ-11:00 עד 13:00

כיוון פסנתרים

משה פורת, מכוון פסנתרים, יגיע ביום שני, ה' בתשרי, (25.9).
חברים המעוניינים בשירות זה עבור הפסנתרים שבבתים - נא לפנות
ליונה עפרוני - ועדת מוזיקה

מכירת מפג"ש לראש השנה

מכירת מפג"ש של טעמים לראש השנה תתקיים ביום שלישי

כ"ח באלול, 19.9 בשעה 11:15 בלובי חד"א

שנה טובה וטעימה מחברי מפג"ש

שִׁמּוֹחַ תְּשׁוּמָח

📍 שבת "שבע ברכות" של שלומי ומעיין זלקינד מתקיימת השבת, כאן בקבוצת יבנה.

📍 שבת בר המצווה של אחיה איתן תתקיים בשבת חוה"מ סוכות תשע"ח, י"ז בתשרי, 7/10.

בשבתות שבע ברכות ובשבתות בר מצווה זירות האירוח עומדות לרשות בעלי השמחה ככל שידרש.

נר ליכראן חודש תשרי

הור	אסתר	תש"ס	א'
שטרן קטן	שרה	תשס"ב	ד'
בר-שלום	שולמית	תשע"ז	ו'
הורן	מרדכי	תשנ"ט	ז'
קהתי	צילה	תשנ"ח	ז'
ברוכי	אשר עמנואל	תשע"ד	ז'
אדר	יאיר נתן	תשל"ד	י'
שוולב	אבישי יעקב	תשל"ד	י'
אשר	חנה	תשע"ו	י'
תדהר	שמעון	תשס"ז	י"ג
היכנברג	בת שבע (גרטה)	תש"ל	ט"ו
אדמנית	צוריאל	תשל"ד	י"ח
הרץ	אילזה	תשל"ג	י"ח
פרלמן	בנימין יעקב	תשל"ד	י"ט
ימיני	בנימין	תשל"ג	כ'
ימיני	מאיר	תשל"ד	כ"ב
כץ (ברטוב)	מרים	תשנ"ג	כ"ב
הרטום	גד	תש"ל	כ"ה
לוי	רינה	תשכ"ד	כ"ז
הישראלי	אלקנה יצחק	תשמ"ט	כ"ח
נחליאל	בנימין רפאל	תשנ"ז	כ"ח
אביטל	אלימלך	תשס"א	ל'
הרטום	עלי	תשל"ד	ל'

אנה אפנה / ארוז לב ארי

אני רוזף אחר חקיד, מחד
מאידך תשוקתי אותי רוזפת.
בוש ונקע אבוא בשערך.
והלילות הארכים, והבדידות והשנים,
והלב הזה שלא ידע מרגוע.
עד שישקט הים, עד שינוסו הצללים.

לאן אלך, אנה אפנה, כשעיניך מביטות בי
איכה אברח, איך לא אפנה?
בין אמת לאמת, בין הלכה למעשה
בין הימים ההם לזמן הזה.
בין הנסתר לנגלה, בין העולם הבא לעולם הזה.

רוזף אחר חקיד,
מאידך תשוקתי אותי שורפת
עזה כמות, אימה כנדגלות
הלילות הארכים, והבדידות והשנים,
והלב הזה שלא ידע מרגוע.
עד שישקט הים, עד שינוסו הצללים - השיבני!

לאן אלך, אנה אפנה, כשעיניך מביטות בי
איכה אברח, איך לא אפנה?
בין אמת לאמת, בין הלכה למעשה
בין הימים ההם לזמן הזה.
בין הנסתר לנגלה, בין העולם הבא לעולם הזה.

צח השירים - יצחק מרוזי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com עד "רביעי בארבע"